

УДК 352:001.895:332.1

Ромахова Оксана Олександрівна
кандидат економічних наук, доцент,
н.с. відділу проблем міжрегіонального
співробітництва
ДУ «Інститут економіко-правових
досліджень імені В.К. Мамутова
НАН України»
ORCID: 0000-0001-8828-3081

Плетньов Михайло Васильович
кандидат технічних наук, доцент,
доцент кафедри економіки
і підприємництва
Східноукраїнський національний
університет імені Володимира Даля
ORCID: 0000-0002-8482-9419

Вахлакова Вікторія Володимирівна
кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економіки і
підприємництва
Східноукраїнський національний
університет імені Володимира Даля
ORCID: 0000-0002-4991-9996

<https://doi.org/10.25313/3083-7782-2026-4-10>

ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ НА РІВНІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ: КООРДИНАЦІЯ ТА ВЗАЄМОДІЯ

Анотація. Вступ. В умовах сучасних глобальних викликів та необхідності повоєнного відновлення України, інноваційний розвиток стає безальтернативним чинником забезпечення національної спроможності. Проте успіх загальнодержавних стратегій, таких як «WINWIN» чи «Цифрова держава», безпосередньо залежить від ефективності їх імплементації на місцевому рівні. Саме органи місцевого самоврядування (ОМС) сьогодні перетворюються на ключових суб'єктів формування інноваційного ландшафту, оскільки володіють інструментами безпосереднього впливу на локальні економічні процеси. Водночас процес формування та реалізації інноваційної політики на рівні територіальних громад та регіонів стикається з низкою проблем: від відсутності дієвих нормативно-правових механізмів до низької інституційної спроможності координувати зусилля різних стейкхолдерів.

Метою статті є теоретичне та практичне обґрунтування розвитку процесів формування та реалізації інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування шляхом ефективної взаємодії та координації інноваційних заходів.

Матеріали і методи. Матеріалами дослідження є: 1) наукові праці вітчизняних авторів, що присвячені проблематиці координації та налагодження сталої взаємодії між стейкхолдерами інноваційної діяльності на муніципальному рівні в умовах венного та повоєнного відновлення; 2) результати аналітичних досліджень щодо реалізації інноваційної діяльності в двох регіонах (Київською та Львівському).

У процесі здійснення дослідження було використано такі наукові методи: теоретичного узагальнення та групування (для систематизації наукових підходів до формування та реалізації інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування); аналізу та деталізації (для проведення порівняння характеристик інноваційної діяльності двох регіонів); табличний та схематичний (для візуалізації основних напрямів діяльності місцевих органів влади у сфері регулювання інноваційних процесів та ролі (функцій) місцевої влади в інноваційній сфері).

Результати. У науковій статті обґрунтовано теоретичні та прикладні засади формування та реалізації інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування з акцентом на забезпечення ефективної координації та взаємодії між основними стейкхолдерами. Визначено, що формування інноваційної політики на місцевому рівні є стержневим елементом сталого розвитку територіальних громад.

У процесі дослідження встановлено, що органи місцевого самоврядування відіграють важливу роль у регулюванні інноваційних процесів. Розглянуто основні напрями діяльності місцевих органів влади у сфері інноваційного розвитку. Особливу увагу приділено визначенню ролей і функцій органів місцевого самоврядування в інноваційній сфері, а також порівняльному аналізу інноваційної діяльності регіонів, що дозволило сформулювати практичні рекомендації щодо вдосконалення процесів формування та реалізації інноваційної політики на місцевому рівні.

Copyright © The Author(s).

This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>)

Таким чином, результати дослідження підтверджують, що стратегічним напрямом підвищення ефективності інноваційної політики є розвиток механізмів координації та взаємодії, які забезпечують узгодженість дій усіх стейкхолдерів інноваційного процесу та сприяють формуванню цілісного інноваційного середовища на рівні ОМС.

Перспективи. Подальші дослідження мають бути спрямовані на аналіз функціоналу, який варто виконувати місцевим органам влади задля активізації інноваційної діяльності.

Стаття підготовлена у межах теми НДР «Комплексне наукове дослідження інвестиційно-інноваційної детермінанти сталого економічного розвитку України» на підставі договору № БФ/С22–2025 про виконання наукового дослідження, укладеного з Міністерством освіти і науки України, за рахунок бюджетних коштів, спрямованих на забезпечення проведення державними науковими установами наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок за результатами державної атестації.

Ключові слова: інноваційна політика, органи місцевого самоврядування, регіони, координація, взаємодія.

Постановка проблеми. Актуальність теми зумовлена сучасними трансформаційними процесами в економіці України, що супроводжуються децентралізацією управління, посиленням ролі територіальних громад та необхідністю переходу до інноваційної моделі розвитку у повоєнний час. В умовах зростаючої конкуренції за інвестиційні ресурси, саме органи місцевого самоврядування набувають стратегічного значення як суб'єкти формування сприятливого інноваційного середовища та драйвери локального економічного зростання.

Особливої актуальності проблема формування та реалізації інноваційної політики на місцевому рівні набуває в умовах воєнних викликів і повоєнного відновлення економіки. Руйнування інфраструктури, зміна структури господарства, релокація бізнесу та демографічні зрушення потребують нових підходів до управління розвитком територій, що базуються на впровадженні інновацій, цифровізації, розвитку підприємництва та ефективному використанні місцевих ресурсів. У цих умовах інноваційна політика виступає не лише інструментом економічного зростання, а й важливим чинником підвищення стійкості громад, їх адаптивності до кризових явищ і здатності до самовідновлення.

Водночас практика свідчить про наявність суттєвих проблем у сфері формування та реалізації інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування. Серед них — недостатня координація між різними рівнями влади, слабка взаємодія між органами місцевого самоврядування, бізнесом, науковими установами та громадським сектором, обмеженість інституційної спроможності громад, а також відсутність системних підходів до інтеграції інновацій у стратегії розвитку територій. Це знижує ефективність використання наявного потенціалу та гальмує процеси інноваційного розвитку. У цьому контексті особливого значення набуває дослідження механізмів координації та взаємодії як ключових складових формування дієвої інноваційної політики на місцевому рівні. Забезпечення узгодженості дій між основними стейкхолдерами, формування партнерських мереж, розвиток інноваційних екосистем та впровадження сучасних управлінських інструментів є необхідними передумовами підвищення ефективності публічного управління та досягнення сталого розвитку територіальних громад.

Таким чином, тема статті є своєчасною та науково і практично значущою, оскільки спрямована на вирішення важливих завдань підвищення ефективності місцевого управління, стимулювання інноваційної діяльності в умовах сучасних викликів — мілітарного впливу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематикою формування та реалізації інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування займається багато дослідників, серед яких слід виокремити класичні наукові напрацювання.

Наукова праця Дегтярьова А. В. присвячена теоретичному та практичному обґрунтуванню механізмів, через які держава може ефективно стимулювати інноваційний та інвестиційний розвиток підприємницького сектору в Україні. Автор розглядає державну політику підтримки не як набір окремих заходів, а як складну, цілісну економічну систему, що складається з взаємопов'язаних елементів та потребує чіткого управління ресурсами для досягнення стратегічних цілей. У роботі суттєво доопрацьовано понятійно-категоріальний апарат, зокрема дано авторське трактування поняттю комплексного механізму реалізації такої політики та системи стратегічного публічного управління. Основна ідея дослідження полягає в тому, що механізм управління має бути багаторівневим і враховувати інституційні особливості як на національному, так і на регіональному рівнях. Автор доводить, що в умовах децентралізації особливого значення набуває стратегічне управління на рівні громад, де органи влади мають виступати не просто регуляторами, а партнерами для бізнесу. Для підвищення ефективності взаємодії пропонується впровадження постійного моніторингу інноваційно-інвестиційного потенціалу підприємств, що дозволить владі своєчасно реагувати на загрози та коригувати інструменти підтримки. Особливу увагу в дисертації приділено досвіду розвинених країн та можливості його адаптації до українських реалій, зокрема в частині розвитку інноваційної інфраструктури, координації комунікацій та підготовки професійних кадрів

для публічного сектору, які здатні працювати з інвестиційними проектами. Підсумком роботи є пропозиція щодо формування відкритої системи управління, яка базується на синергії програмно-цільового, організаційного та ресурсного підходів, що в сукупності має забезпечити перехід національної економіки на інноваційний шлях розвитку [1].

Наукова стаття Наталії Добрянської, Володимира Лагодієнка та Людмили Торішньої присвячена дослідженню інструментів та методів державного регулювання, що стимулюють інноваційні процеси на рівні окремих регіонів України. Автори наголошують на тому, що в умовах глобалізації та децентралізації саме регіональний рівень стає базовим для формування національної конкурентоспроможності. У роботі детально аналізується нерівномірність інноваційної активності в різних областях України та обґрунтовується необхідність диференційованого підходу до державної підтримки, який би враховував специфіку місцевого ресурсного потенціалу. Головним елементом дослідження є розгляд інноваційного розвитку як цілісної системи, де ефективність залежить від тісної взаємодії між владою, науковими установами та бізнес-структурами. Автори пропонують посилювати роль регіональних інноваційних кластерів та технопарків як центрів зростання. Значна увага в статті приділяється механізмам фінансового стимулювання, зокрема податковим пільгам, грантовій підтримці та залученню прямих іноземних інвестицій у високотехнологічні сектори економіки регіону. У висновках дослідники підкреслюють, що регулювання регіонального інноваційного розвитку має базуватися на принципах стратегічного планування та адаптивності до мінливих економічних умов. Вони пропонують вдосконалити нормативно-правову базу, яка б забезпечила реальну автономію регіонів у формуванні власної інноваційної політики. Робота має вагоме практичне значення для органів місцевого самоврядування та державних інституцій, оскільки пропонує конкретні кроки щодо подолання технологічного відставання територій та створення сприятливого клімату для реалізації наукоємних проектів [2].

Наукова публікація С. А. Давимуки присвячена комплексному дослідженню концепції інноваційних екосистем у розрізі регіонального розвитку України в умовах глобальних та внутрішніх викликів. Автор розглядає регіональну інноваційну екосистему не просто як сукупність установ, а як динамічну мережу взаємозв'язків між науковими інституціями, бізнесом, органами влади та громадянським суспільством, що функціонує на засадах синергії та відкритого обміну знаннями. Основна увага в статті приділяється трансформації цих екосистем у складних сучасних умовах, зокрема під впливом цифровізації та необхідності повоєнного відновлення територій. Автор аналізує чинники, що стримують інноваційний поступ, серед яких виокремлює деструкцію традиційних економічних зв'язків, релокацію бізнесу та кадровий дефіцит. Водночас у роботі обґрунтовується, що саме гнучкість екосистемного підходу дозволяє регіонам адаптуватися до криз шляхом формування нових кластерних об'єднань та мережевих структур. Дослідник наголошує на важливості переходу від директивного управління до стимулюючого регулювання, де держава виступає фасилітатором інноваційних процесів. У роботі пропонуються механізми зміцнення стійкості регіональних екосистем через розвиток цифрових платформ, підтримку стартап-середовища та інтеграцію українських регіональних мереж до європейського інноваційного простору. Практична цінність дослідження полягає у формуванні методичних рекомендацій для розробки стратегій розумної спеціалізації (Smart Specialization), які дозволять кожному регіону максимально ефективно використовувати свої унікальні переваги для забезпечення економічного зростання [3].

Узагальнення результатів досліджень А. В. Дегтярьова, колективу авторів (Н. Добрянська, В. Лагодієнко, Л. Торішня) та С. А. Давимуки дозволяє сформулювати цілісне уявлення про сучасну парадигму інноваційного розвитку України. Попри різні об'єкти аналізу — від дисертаційного дослідження механізмів державного управління до фахових статей про регіональну політику та екосистеми — всі роботи об'єднані спільною концептуальною лінією.

Центральною ідеєю є перехід від вертикального, директивного управління «згори донизу» до формування гнучких інноваційних екосистем. Автори одностайні в тому, що традиційні методи державної підтримки вже не є достатньо ефективними. Натомість пропонується впровадження комплексних механізмів, де держава бере на себе роль фасилітатора, що створює сприятливе середовище (правове, фінансове, інфраструктурне) для взаємодії бізнесу, науки та влади.

Базовим рівнем реалізації цієї політики визначено регіональний вимір. У роботах підкреслюється, що саме в межах територіальних громад та областей можлива реальна концентрація ресурсів через створення кластерів, технопарків та реалізацію стратегій «розумної спеціалізації». Децентралізація розглядається як критично важливий фактор, що надає регіонам автономію для використання їхніх унікальних конкурентних переваг. Особлива увага приділяється інструментарію реалізації. Дослідники виокремлюють необхідність: системного моніторингу інноваційно-інвестиційного потенціалу, використання цифрових платформ та інструментів штучного інтелекту для аналізу економічних процесів, розвитку державно-приватного партнерства як основного фінансового важеля, підготовки нових кадрів у сфері публічного управління, здатних працювати в умовах невизначеності.

Спільним умовиводом є те, що майбутнє відновлення та економічне зростання України залежить від здатності інтегрувати ці наукові підходи у реальну практику публічного управління, забезпечуючи стійкість економічних систем до зовнішніх шоків та їхню інтеграцію у глобальний інноваційний простір.

Метою статті є теоретичне та практичне обґрунтування розвитку процесів формування та реалізації інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування шляхом ефективної взаємодії та координації інноваційних заходів.

Матеріали і методи. Матеріалами дослідження є: 1) наукові праці вітчизняних авторів, що присвячені проблематиці координації та налагодження сталої взаємодії між стейкхолдерами інноваційної діяльності на муніципальному рівні в умовах венного та повоєнного відновлення; 2) результати аналітичних досліджень щодо реалізації інноваційної діяльності в двох регіонах (Київською та Львівському).

У процесі здійснення дослідження було використано такі наукові методи: теоретичного узагальнення та групування (для систематизації наукових підходів до формування та реалізації інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування); аналізу та деталізації (для проведення порівняння характеристик інноваційної діяльності двох регіонів); табличний та схематичний (для візуалізації основних напрямів діяльності місцевих органів влади у сфері регулювання інноваційних процесів та ролі (функцій) місцевої влади в інноваційній сфері).

Виклад основного матеріалу. Формування та реалізація інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування (ОМС) в Україні є ключовим елементом децентралізації та сталого розвитку громад. Координація та взаємодія з державними органами та бізнесом визначають ефективність цього процесу, але стикаються з низкою викликів.

Органи місцевого самоврядування уповноважені розробляти та затверджувати місцеві інноваційні програми, фінансувати їх з місцевих бюджетів та створювати комунальні інноваційні фінансово-кредитні установи. Координація передбачає баланс загальнодержавних і місцевих інтересів через співробітництво територіальних громад, транскордонне співробітництво та партнерство з бізнесом. Недостатня взаємодія з державними органами призводить до неефективності, як у цифровізації та децентралізації, де бракує оптимізації процесів. Приклади включають смарт-спеціалізацію регіонів та кластери з ОДА для інно-

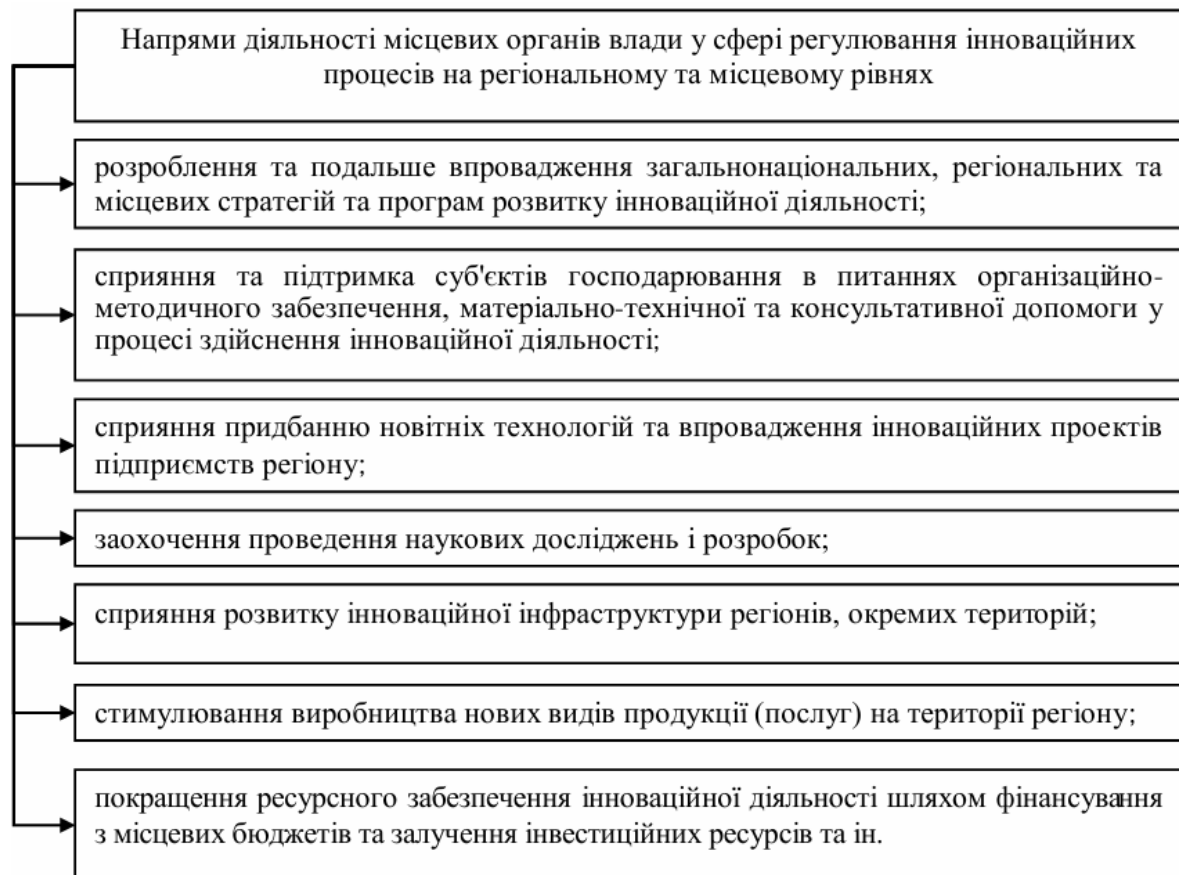

Рис. 1. Основні напрями діяльності місцевих органів влади у сфері регулювання інноваційних процесів на регіональному та місцевому рівнях

Джерело: [4, с. 211]

ваційних екосистем. На рис. 1 представлені основні напрями діяльності місцевих органів влади у сфері регулювання інноваційних процесів на регіональному та місцевому рівнях, які визначила Шумська Г. М.

Отже, основні напрями діяльності місцевих органів влади у сфері регулювання інноваційних процесів на регіональному та місцевому рівнях охоплюють розроблення програм, створення умов для інновацій, фінансову підтримку, розвиток інфраструктури та моніторинг результатів. Головні напрями: розроблення та впровадження місцевих і регіональних стратегій, програм та планів інноваційного розвитку; визначення пріоритетних напрямів інноваційної діяльності для регіону або громади; формування фінансово-економічної підтримки інновацій, зокрема через місцеві бюджети, бюджети розвитку, гранти, пільги та залучення інвестицій; розвиток інноваційної інфраструктури: технопарків, центрів трансферу технологій, бізнес-інкубаторів, кластерів та інших інституцій підтримки; сприяння науковим дослідженням, дослідно-конструкторським роботам і впровадженню нових технологій у виробництво та сферу послуг; координація взаємодії між органами влади, закладами науки, бізнесом і громадським сектором для комерціалізації інновацій; моніторинг інноваційного потенціалу території, оцінка ефективності програм і контроль використання бюджетних коштів.

На регіональному рівні обласні та районні ради затверджують регіональні інноваційні програми і контролюють їх фінансування. Місцеві державні адміністрації також розробляють регіональні пріоритети інноваційного розвитку на основі стратегічних документів вищого рівня.

На місцевому рівні органи самоврядування затверджують місцеві інноваційні програми, визначають кошти на їх реалізацію та можуть створювати комунальні інноваційні фінансово-кредитні установи. Важливою функцією є підтримка підприємництва, особливо малого й середнього бізнесу, через доступ до технологій, консультації та сприятливе середовище для впровадження новацій.

У стислому вигляді, місцева влада в інноваційній сфері виконує чотири базові ролі, рис. 2.

Рис. 2. Ролі (функції) місцевої влади в інноваційній сфері
Джерело: розроблено авторам

Основні бар'єри, які виникають у межах формування та реалізація інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування наступні: недостатнє фінансування стратегічних проектів, пріоритет короткострокових інновацій, відсутність спеціалізованих фінансових установ та низька координація з бізнесом. Дефіцит бюджетів обмежує податкові пільги, а зношеність інфраструктури (енергетика, ЖКГ) вимагає 400–450 млрд. грн інвестицій. Нерозвинена нормативна база та слабке залучення інвестицій ускладнюють впровадження.

ОМС впроваджують електронні сервіси (портали, мобільні додатки), проекти громадського бюджету та ППП для інновацій у послугах. Регіональні програми, як смарт-спеціалізація, демонструють потенціал, але потребують кращої колаборації.

Проблеми координації між ОМС та державними органами в Україні, особливо в інноваційній сфері, зумовлені нечітким розмежуванням повноважень, дублюванням функцій та слабкими механізмами взаємодії. Ці виклики посилюються воєнним станом та децентралізацією, ускладнюючи реалізацію інноваційних програм на місцевому рівні. Діяльність органів виконавчої влади та ОМС часто не координується, що призводить до дублювання функцій у формуванні та реалізації інноваційних програм. Розкидані повноваження між різними міністерствами (наприклад, МОН та інші) ускладнюють координацію на регіональному рівні, де ОМС залежать від державних рішень.

Відсутність чітких критеріїв розподілу компетенцій між центральною владою та ОМС створює конфлікти, особливо в делегованих повноваженнях. Воєнний стан посилив роль військових адміністрацій (ОВА, РВА), змушуючи ОМС адаптуватися, що порушує баланс і ускладнює інноваційні ініціативи.

Низький рівень державного фінансування та відсутність стимулів (гранти, ваучери) обмежують ОМС у впровадженні інновацій, тоді як центральна влада не забезпечує належну координацію ресурсів. Застаріла нормативка щодо асоціацій ОМС блокує ефективний діалог, наприклад, через обмеження на множинне членство.

У регіональній інноваційній політиці спостерігається невідповідність підготовки кадрів потребам локальної економіки через слабку узгодженість інтересів. Це знижує технологічний потенціал, втрачаються перспективи відтворення, а громади не можуть ефективно реалізовувати проекти без міжвідомчих платформ.

Протягом 2020–2025 років два регіони, попри воєнний стан, (Київська і Львівська області) активно реалізують інноваційні стратегії, але з різними пріоритетами, рівнем бюджетного фінансування та ефективністю реалізації. В таблиці 1 представлено порівняння характеристик інноваційної діяльності в двох областях на рівні ОМС.

Таблиця 1

Порівняння характеристик інноваційної діяльності двох регіонів

Регіони	Пріоритети	Бюджет (2020–2025)	Результати	Тригери
Київська	ІТкластери, STEMосвіта, Science Park, smartcity, енергоефективність.	~2,96 млн. євро безпосередньо з Horizon (RIV Circular), значні міські та державні інвестиції в інновації загалом.	Статус «Regional Innovation Valley», розвиток кількох ІТпарків, ріст STEMосвіти, висока частка інноваційних робіт у регіоні.	Залежність від міжнародних грантів; нестача локальних інструментів для менших громад; важлива інтеграція містпровідників та сільських СТГ.
Львівська	ІТкластери, «зелена» економіка, енергоефективність, освіта, туризм.	Десятки мільйонів євро через EBRD, ЄСпроекти, інші донори; регіональний бюджет інновацій можна відстежити лише через окремі проекти, а не загальним окремим пунктом.	Енергоефективні комунальні об'єкти, розвиток ІТпарку, ріст ІТемплойменту, сильна кластерна освітня складова.	Сильна міська база, але слабка інтеграція сільських та промислових зон; необхідність інструментів «інноваційного трансферу» з міст до громад.

Джерело: сформовано авторами на основі [5–11]

Узагальнюючи проведені порівняння варто розробити наступні рекомендації: доцільно було б у кожному регіоні ввести «Інноваційний додаток» до регіональної стратегії розвитку з чітко виділеними цілями, показниками, бюджетом і відповідальними виконавцями. Вести окремий регіональний інноваційний реєстр (проекти, бюджет, результати) з відкритим доступом (аналог «інноваційного контролінгу»). Інформувати щорічно про відповідність виконання: кількість стартапів, патентів, підрядів, створення робочих місць у високотехнологічних секторах. Розробити програми практик для бізнесу та вищих навчальних закладів (practicebased, як «Practice Passport»). Більш системно використовувати статуси типу «Regional Innovation Valley» (Київ), EDIH, Horizon Europe, EBRDфонди для інтеграції регіональних програм із міжнародними інноваційними ланцюгами. Розробити регіональні «інноваційні дорожні карти» (roadmap), синхронізовані з державними стратегіями (WINWIN, Держагентство інновацій). Розширити мішане фінансування (державна–ЄС–приватний сектор) через мікрогранти, інноваційні фонди, хабпартнерства для малих та середніх громад. Використовувати державне кредитування та інноваційний фонд для підтримки стартапів та пілотних проектів у всіх чотирьох регіонах.

Висновки. У підсумку проведеного дослідження встановлено, що формування та реалізація інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування є складним багаторівневим процесом, ефективність якого значною мірою залежить від налагодженості координаційних механізмів і якості взаємодії між основними стейкхолдерами. Доведено, що в умовах децентралізації та посилення ролі територіальних громад саме місцевий рівень стає ключовим середовищем генерації та впровадження інновацій, що потребує переосмислення традиційних підходів до публічного управління.

Інноваційна політика на місцевому рівні має базуватися на інтеграції зусиль органів влади, бізнесу, науково-освітнього середовища та громадянського суспільства, що забезпечує формування цілісних інноваційних екосистем. Зауважено, що недостатній рівень координації між цими суб'єктами, фрагментарність управлінських рішень та обмеженість інституційної спроможності громад виступають ключовими бар'єрами ефективної реалізації інноваційної політики.

У роботі визначено ролі (функції) місцевої влади в інноваційній сфері та основні бар'єри, які виникають у межах формування та реалізації інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування.

Особливу увагу приділено порівнянню характеристик інноваційної діяльності двох регіонів (Київського та Львівського), що дозволило розробити рекомендації щодо формування та реалізації інноваційної політики на рівні органів місцевого самоврядування.

Таким чином, результати дослідження підтверджують, що головним напрямом підвищення ефективності інноваційної політики на місцевому рівні є розвиток механізмів координації та взаємодії, що забезпечують узгодженість дій усіх учасників інноваційного процесу. Подальші дослідження мають бути спрямовані на аналіз функціоналу, який варто виконувати місцевим органам влади задля активізації інноваційної діяльності.

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ

ВНЕСОК АВТОРІВ: Усі автори зробили внесок порівню.

ФІНАНСУВАННЯ: Автори не отримували фінансування для цього дослідження.

ЗАЯВА ПРО ДОСТУПНІСТЬ ДАНИХ: Не застосовується.

КОНФЛІКТ ІНТЕРЕСІВ: Автори заявляють про відсутність конфлікту інтересів.

Література

1. Дегтярьов А. В. Механізми реалізації державної політики інноваційно-інвестиційного розвитку підприємництва: дис. ... д-ра філософії: 281. Чернігів, 2021. 213 с. URL: <http://ir.stu.cn.ua/handle/123456789/24516> (дата звернення: 11.02.2026).
2. Добрянська Н., Лагодієнко В., Торішня Л. Регулювання регіонального інноваційного розвитку. *Український журнал прикладної економіки та технологій*. 2020. № 1. DOI: <https://doi.org/10.36887/2415-8453-2020-1-31>
3. Давимука С. А. Особливості екосистеми інноваційного розвитку регіонів України в сучасних умовах. *Регіональна економіка*. 2025. № 3(117). С. 5–19. DOI: <https://doi.org/10.36818/1562-0905-2025-3-1>
4. Шумська Г. М. Концептуальні засади здійснення інноваційної діяльності органами публічної влади як основи соціально-економічного розвитку України. *Економіка і суспільство*. 2018. Вип. 18. С. 223–229. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2018-18-30>
5. Іонан В. Інновації як національна ідея: стратегія WINWIN для глобального технологічного лідерства. *Digital State UA*. 2025. 18 черв. URL: <https://digitalstate.gov.ua/uk/news/govtech/innovation-as-a-national-idea-ukraines-winwin-2030-strategy-for-global-leadership> (дата звернення: 11.02.2026).
6. Київщина отримала престижний статус «Регіональної Інноваційної Долини» від ЄС. Інформаційне агентство «Українські Національні Новини» (УНН). 2024. 19 черв. URL: <https://unn.ua/news/kyivshchyna-otrymala-prestizhnyi-status-rehionalnoi-innovatsiinoi-dolyny-vid-yes> (дата звернення: 11.02.2026).
7. Підтримка економіки та бізнесу в бюджеті 2026 року: інвестиції, кредитування, інновації та енергоефективність. *Кабінет Міністрів України: офіційний вебпортал*. 2025. URL: <https://www.kmu.gov.ua> (дата звернення: 11.02.2026).
8. Коваленко І. Аналіз проблем регулювання інноваційної діяльності в Україні. *Слово Національної школи суддів України*. 2022. № 1–2(38–39). С. 160–170. DOI: [https://doi.org/10.37566/2707-6849-2022-1-2\(38-39\)-15](https://doi.org/10.37566/2707-6849-2022-1-2(38-39)-15)
9. Шестаков Д., Поляруш О. Стратегія розвитку інновацій в Україні, частина II. План дій. 2024. 124 с. URL: https://shestakov.org.ua/strategy_innovation_v2.pdf (дата звернення: 11.02.2026).
10. Lviv Green City Action Plan. *European Bank for Reconstruction and Development*. 2020. 182 p. URL: https://www.ebrdgreencities.com/assets/Uploads/PDF/Lviv-GCAP-Final-ENG-merged_May2020.pdf (дата звернення: 11.02.2026).
11. Кульчицький І. Львівські кластери: потенціал та перспективи розвитку [Презентація]. *Агенція європейських інновацій*. 2020. URL: <https://aei.org.ua/wp-content/uploads/2020/06/Kulchytskyu-Lviv-Clusters.pdf> (дата звернення: 11.02.2026).

References

1. Dehtiarov, A. V. (2021). *Mekhanizmy realizatsii derzhavnoi polityky innovatsiino-investytsiinoho rozvytku pidpryemnytstva* [Mechanisms for the implementation of the state policy of innovation and investment development of entrepreneurship] (Doctoral dissertation, specialty 281). Chernihiv. Retrieved from <http://ir.stu.cn.ua/handle/123456789/24516> [in Ukrainian].
2. Dobrianska, N., Lahodiienko, V., & Torishnia, L. (2020). Rehuliuвання rehionalnoho innovatsiinoho rozvytku [Regulation of regional innovative development]. *Ukrainskyi zhurnal prykladnoi ekonomiky ta tekhnolohii*, (1). <https://doi.org/10.36887/2415-8453-2020-1-31> [in Ukrainian].
3. Davymuka, S. A. (2025). Osoblyvosti ekosystemy innovatsiynoho rozvytku rehioniv Ukrainy v suchasnykh umovakh [Features of the ecosystem of innovative development of Ukraine's regions in the current conditions]. *Rehionalna ekonomika*, 117(3), 5–19. <https://doi.org/10.36818/1562-0905-2025-3-1> [in Ukrainian].
4. Shumska, H. M. (2018). Kontseptualni zasady zdiisnennia innovatsiinoi diialnosti orhanamy publichnoi vlady yak osnovy sotsialno-ekonomichnoho rozvytku Ukrainy [Conceptual foundations of innovation activity by public authorities as the basis of socio-economic development of Ukraine]. *Ekonomika i suspilstvo*, (18), 223–229. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2018-18-30> [in Ukrainian].
5. Ionan, V. (2025, June 18). Innovatsii yak natsionalna ideia: stratehiia WINWIN dlia hlobalnoho tekhnolohichnoho liderstva [Innovation as a national idea: WINWIN strategy for global technological leadership]. *Digital State UA*. Retrieved from <https://digitalstate.gov.ua/uk/news/govtech/innovation-as-a-national-idea-ukraines-winwin-2030-strategy-for-global-leadership> [in Ukrainian].
6. Kyivshchyna otrymala prestizhnyi status "Rehionalnoi Innovatsiinoi Dolyny" vid Yes (2024, June 19). [Kyiv region received the prestigious status of "Regional Innovation Valley" from the EU]. *Ukrainski Natsionalni Novyny (UNN)*. Retrieved from <https://unn.ua/news/kyivshchyna-otrymala-prestizhnyi-status-rehionalnoi-innovatsiinoi-dolyny-vid-yes> [in Ukrainian].

7. Kabinet Ministriv Ukrainy. (2025). Pidtrymka ekonomiky ta biznesu v biudzheti 2026 roku: investytsii, kredyтування, innovatsii ta enerhoefektyvnist [Supporting the economy and business in the 2026 budget: investment, lending, innovation and energy efficiency]. Retrieved from <https://www.kmu.gov.ua> [in Ukrainian].
8. Kovalenko, I. (2022). Analiz problem rehuliuвання innovatsiinoi diialnosti v Ukraini [Analysis of the problems of regulation of innovation activity in Ukraine]. *Slovo Natsionalnoi shkoly suddiv Ukrainy*, 1–2(38–39), 160–170. [https://doi.org/10.37566/2707-6849-2022-1-2\(38-39\)-15](https://doi.org/10.37566/2707-6849-2022-1-2(38-39)-15) [in Ukrainian].
9. Shestakov, D., & Poliarush, O. (2024). *Stratehiia rozvytku innovatsii v Ukraini, chastyna II. Plan dii* [Strategy for the development of innovations in Ukraine, Part II: Action plan]. Retrieved from https://shestakov.org.ua/strategy_innovation_v2.pdf [in Ukrainian].
10. European Bank for Reconstruction and Development. (2020). *Lviv Green City Action Plan*. Retrieved from https://www.ebrdgreencities.com/assets/Uploads/PDF/Lviv-GCAP-Final-ENG-merged_May2020.pdf
11. Kulchytskyi, I. (2020). *Lvivski klasteri: potentsial ta perspektyvy rozvytku* [Lviv clusters: potential and prospects for development] [Presentation]. Ahentsiia yevropeiskykh innovatsii. Retrieved from <https://aei.org.ua/wp-content/uploads/2020/06/Kulchytskyu-Lviv-Clusters.pdf> [in Ukrainian].

Дата першого надходження статті до видання: 03.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 08.04.2026

Дата публікації: 14.04.2026

Romakhova Oksana

*PhD in Economics, Associate Professor,
Researcher of the Department of Interregional
Cooperation
SI "Institute of Economic and Legal Research
named after V. K. Mamutov of the
National Academy of Sciences of Ukraine"*

Plietnev Mykhailo

*PhD, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of
Economics and Entrepreneurship
Volodymyr Dahl East Ukrainian National
University*

Vakhlakova Viktoriia

*PhD in Economics, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of
Economics and Entrepreneurship
Volodymyr Dahl East Ukrainian National
University*

FORMATION AND IMPLEMENTATION OF INNOVATION POLICY AT THE LEVEL OF LOCAL SELF-GOVERNMENT BODIES: COORDINATION AND INTERACTION

Summary. Introduction. In the context of modern global challenges and the need for post-war recovery of Ukraine, innovative development is becoming an uncontested factor in ensuring national competitiveness. However, the success of national strategies, such as "WINWIN" or "Digital State", directly depends on the effectiveness of their implementation at the local level. It is local self-government bodies (LSGs) that are turning into key subjects in the formation of the innovation landscape today, as they have tools for direct influence on local economic processes. At the same time, the process of forming and implementing innovation policy at the level of territorial communities faces a number of problems: from the lack of effective regulatory mechanisms to low institutional capacity to coordinate the efforts of different stakeholders.

Purpose. Is a theoretical and practical justification for improving the processes of formation and implementation of innovation policy at the level of local self-government through effective interaction and coordination of innovation activities.

Materials and methods. The materials of the study are: 1) scientific works of domestic authors devoted to the problems of coordination and establishment of sustainable interaction between stakeholders of innovation activity at the municipal level in the context of decentralization and venous and post-war recovery; 2) the results of analytical research on the implementation of innovation activities in two regions (Kyiv and Lviv).

In the process of conducting the study, the following scientific methods were used: theoretical generalization and grouping (to systematize scientific approaches to the formation and implementation of innovation policy at the level of local self-government bodies); analysis and synthesis (to compare the characteristics of innovation activity of the two regions); tabular and schematic (to visualize the main areas of activity of local authorities in the field of regulation of innovation processes and the role of (functions) local authorities in the innovation sphere).

Results. The scientific article substantiates the theoretical and applied foundations of the formation and implementation of innovation policy at the level of local self-government bodies with an emphasis on ensuring effective coordination and interaction between the main stakeholders. It is determined that the formation of innovation policy at the local level is a key element of decentralization and sustainable development of territorial communities.

In the course of the study, it has been established that local self-government bodies play an important role in the regulation of innovation processes. The main directions of activity of local authorities in the field of innovative development are defined. It has been established that the insufficient level of interaction between local self-government bodies and state structures leads to a decrease in the effectiveness of the implementation of innovation policy, in particular in the processes of digitalization and decentralization. Particular attention is paid to the definition of the roles and functions of local self-government bodies in

the innovation sphere, as well as to the comparative analysis of innovation activities of regions, which made it possible to form practical recommendations for improving the processes of formation and implementation innovation policy at the local level.

Thus, the results of the study confirm that the strategic direction of improving the effectiveness of innovation policy is the development of coordination and interaction mechanisms that ensure the coordination of actions of all participants in the innovation process and contribute to the formation of an integral innovation environment at the level of local self-government bodies.

Prospects. Further research should be aimed at analyzing the functionality that local authorities should perform in order to intensify innovation activities.

The article was prepared within the framework of the research topic "Comprehensive scientific research of the investment and innovation determinant of sustainable economic development of Ukraine" on the basis of the agreement No. BF/C22-2025 on the implementation of scientific research concluded with the Ministry of Education and Science of Ukraine, at the expense of budget funds aimed at ensuring the conduct of scientific research and scientific and technical (experimental) developments by state scientific institutions based on the results of state certification.

Key words: innovation policy, local governments, regions, coordination, interaction.